

Prædiken til Kristi Himmelfartsdag

Mark. 16,14-20

Første tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus:

Til sidst viste Jesus sig for de elleve selv, mens de sad til bords, og han bebrejdede dem deres vantro og hårdhjertethed, fordi de ikke havde troet dem, der havde set ham efter hans opstandelse. Så sagde han til dem: »Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen. Den, der tror og bliver døbt, skal frelses; men den, der ikke tror, skal dømmes. Og disse tegn skal følge dem, der tror: I mit navn skal de ud-drive dæmoner, de skal tale med nye tunger, og de skal tage på slanger med deres hænder, og drikker de dødbringende gift, skal det ikke skade dem; de skal lægge hænderne på syge, så de bliver raske.« Da Herren Jesus havde talt til dem, blev han taget op til himlen, og han satte sig ved Guds højre hånd. Men de drog ud og prædikede alle vegne, og Herren virkede med og stadfæstede ordet ved de tegn, som fulgte med.

Markusevangeliet 16,14-20

Der er noget mærkeligt ved dagens evangelietekst. Det er der jo egentlig altid – for det er meningen, at vi skal undres af teksterne – at teksterne så at sige skal drage os ind i deres univers. Men denne Kristi Himmelfarts dag har en særlig kraft over sig.

For disciplene, der jo ellers igennem alle evangelierne gang på gang beskrives som dumme og uvidende, tager ikke på vej over Jesus' himmelfart. Man skulle jo ellers tro, at det var en sorgens dag. For disciplene så Jesus for sidste gang. De skulle blive på jorden, mens han skulle ud i det uendelig himmelblå. Men der er ingen afskedstårer. Det ville ellers have været forventeligt. Men vi hører ikke ét eneste ord om sorg ved himmelfarten fra Markusevangelisten. Hvorfor mon?

Forklaringen er måske den simple, at det ikke var nogen afsked. Disciplene forstod endelig noget, og de forstod, at Kristi himmelfart ikke var en afsked, men en ny begyndelse. De forstod, hvad det var for en himmel, som Jesus begav sig til. At den himmel, som Jesus fór til ikke var oppe i luften eller ude i rummet. Himlen var her på jorden. Ikke ude i det fjerne, men her i det nære.

Sådan har ordet himmel to betydninger. Når man skriver himlen med lille h, dækker ordet over det uendelige verdensrum, som satellitter, rumfærger og andet isenkram fræser rundt i. Men når man taler om Himlen med stort H, er det noget ganske andet. Her dækker ordet nemlig over Guds usynlige verden, som ikke har det fjerneste med verdensrummet at gøre.

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 767, 124 årgang
Maj 2023
ISSN 0901-2214

Her tales der om Guds usynlige verden, og Guds usynlige verden er overalt, hvor Guds ord er. For Gud er med os, hvor end vi er. Det har han lovet os, at han ville være.

Derfor betød Kristi Himmelfart ikke, at Jesus forsvandt ud i verdensrummet som verdens første astronaut. Nej, Kristi Himmelfart betød, at Jesus begav sig over i Guds usynlige verden, over i "Guds dimension" så at sige. Han gav slip på sin menneskeskikkelse for at være os nær i sin guddomsskikkelse.

Og nu begynder vi måske at forstå, hvorfor der ikke blev fældet tårer ved Kristi Himmelfart. For det var ingen afsked. Den mester, som disciplene kendte, havde været en Herre i menneskeskikkelse, bundet af tid, bundet af afstande, bundet af alt det, som mennesker er bundet af her på jorden. Men nu, da han gav slip på sin menneskelighed, ville han være hævet over alt dette. I fremtiden ville han, uafhængig af tid og rum og afstand, altid være sine disciple nær. Usynligt nær.

Det er Kristi Himmelfart kort fortalt. At Jesus ikke blev fjern og borte, men at han tværtimod kom os personlig nær, og at han trådte helt ind på livet af hver og en af os. Man kunne derfor sige, at der i trosbekendelse måske ikke burde stå "op-faret til himmels". For det på en eller anden måde en formulering, der hurtigt kan bringe til misforståelser. Der burde måske hellere have stået, at han er kommet ned, helt ned og ind på livet af hver eneste af os, uafhængigt af alt det, der hindrer i den fysiske verden. Hos enhver, der råber til ham, er han til stede. I hver en menighed, der er forsamlet om hans navn, er han til stede.

Jesus siger til sine disciple som noget af det sidste: "Gå ud i alverden". Alverden, hvad er det? Er det hele verden? Ja, det er det jo strengt taget – men hele verden begynder lige uden for vores egen dør. Måske bør vi spørge os selv på denne Kristi Himmelfarts dag: "Bringer jeg evangeliet ud til mine medmennesker?"

Her tænker jeg ikke, at vi alle skal stå ved døren og prædike til omvendelse – men måske bør vi være stolte af det, vi er. Hvorfor hele tiden undskyldte os – "jeg er jo ikke sådan fanatisk kristen", "jeg tror altså ikke på det hele" eller "jeg kommer altså også i kirke, fordi jeg godt kan li' at synge, ikke for at høre på alt det højtravende".

Vi danskere kan være så religionsforskrækkede, og vi er langt henad vejen bange for at bekende kulør, fordi vi kan blive sat i bås. Men måske er det at ringeagt Jesus' offergerning. Han gav sit liv for os – og vi har det med at takke ham ved ikke at ville kendes ved ham i det ydre.

Måske er vi på den her måde, fordi vi tænker, at vi ikke er værdige til at skulle bringe noget så stort ud i verdenen. At vi ikke kan finde ud af det. At vi dybest set ikke kan finde ud af at være gode nok kristne til, at vi tør indlade os på det.

Men den antagelse kan ikke være andet end pjat og dårlige tanker om os selv. For Jesus sendte sine disciple ud i verden, og evangelierne vidner gang på gang om, at de ingenting fattede. De forstod ingenting, men alligevel var det dem, som Jesus betroede opgaven at skulle gå ud og prædike for alverden.

Evangeliet til os alle denne Kristi Himmelfarts dag må være, at den almægtige Herre, Jesus Kristus, ikke forlod os, da han fór til himmels. Han fór ikke op på en sky i det uendelige verdensrum, hvor han bare kigger ned til os og ser os kæmpe med problemerne. Nej, tværtimod! Han fór til Guds usynlige Himmel – den med stort H – som går på tværs af alt det, der begrænser os i den menneskelige verden. Han tog afsked med sin menneskeskikkelse for, at han altid vil være os nær i sin guddomsskikkelse. Han er her. I den usynlige Himmel omkring os. Den med stort H. *Amen.*

Christian Rubech Hartmeyer-Dinesen

Sognepræst, Birkerød Sogn

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 257: Vaj nu, Dannebrog, fra voven

Nr. 251: Jesus, himmelfaren

Nr. 260: Du satte dig selv i de nederstes sted

Nr. 256: På denne dag vi se Guds søn

Nr. 250: Kommer, sjæle, dyrekøbte

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke, Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
– her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov — Farvergade 27
1463 København K
hej@grundtvigskforum.dk